

det er unødvendigt, at man ad lovgivningens vej fastsætter helt præcise rammer for, hvordan politikken skal være på dette område. Det burde ikke være nødvendigt. Det burde være nok, at de, der ryger, tager hensyn til dem, der ikke ryger.

Men der er ét punkt – og det er så grunden til, at jeg har bedt om at få ordet i dag – som har været min kæphest gennem mange år. Jeg har stillet spørgsmål til ministeren flere gange, og hver gang har jeg fået en afvisning. Det drejer sig om børneinstitutioner. Nu kan jeg forstå, at børneinstitutionerne i et vist omfang kommer med i forslaget her. Men det, jeg har stillet spørgsmål til tidligere sundhedsministre om, er: Hvordan er forældre stillet, hvis de har børn, der er røgallergikere? Kan de så kræve at få deres børn på en institution, hvor der ikke bliver røget?

Det kan forældrene ikke. Det kunne de ikke efter cirkulæret, og vi får nu at vide, at der ingen realitetsændringer er i forslaget her i forhold til cirkulæret. Det vil sige, at som jeg har forstået debatten, er vi fortsat i den situation, at på alle mulige arbejdspladser kan man blive fyret og degraderet og alt muligt andet, hvis man ikke kan finde ud af at lade være med at ryge. Men med hensyn til små børn, der er hensat til at skulle være i en børneinstitution med pædagoger, som ikke kan finde ud af at lade være med at ryge i børnenes nærhed, har forældrene ingen mulighed for at bede om, at barnet kommer på en anden institution, hvor der ikke bliver røget. Jeg vil godt høre sundhedsministeren, om jeg har forstået det ret.

Jeg skal også spørge sundhedsministeren, om det ikke er korrekt, at ministeren uden at lave lovændringer kunne gribe ind og sørge for, at forældre, der har børn, der er røgallergikere, kan vælge at få deres børn i en institution, hvor der ikke bliver røget. Kunne ministeren ikke administrativt gøre det uden at fremsætte lovforslag?

Altså to spørgsmål til ministeren. Det ene: Er der nogen realitetsændringer? Hvis der ikke er, er vi så ikke stadig væk i den situation, at forældrene og børnene er prisgivet? Det andet: Kunne ministeren ikke gøre det her administrativt?

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

En af de allervigtigste måder, man kan give gode signaler til borgerne på, er ved, at de mennesker, som er meget i medierne, i almindel-

lighed udgør et forbillede, så det, de gør, gør vi også.

Der er 100.000 mennesker årligt, der beder om hjælp til at holde op med at ryge, og for dem er det et utrolig godt signal, at man nu ved lov pålægger kommuner og amter at gennemføre en rygepolitik. Det er det, man beder om, og fordi erfaringen viser, at det har man ikke fået gennemført, er det nødvendigt med et pålæg.

Det er ikke et spørgsmål om, hvad man gør her i huset. Her er også samarbejdsorganer, der bestemmer, hvordan man indretter sig, og det retter man sig så selvfølgelig efter; det er ikke sådan, at Folketinget står uden for den almindelige lovgivning.

Der er kommet et spørgsmål om sanktioner. Hvad kan man så gøre ved det? Jeg skal da love for, at den debat, der er opstået, efter lovforslaget blev fremsat, viser, at vi er havnet sådan omtrent i midten af, hvad det er, man gerne vil, for på den ene side har vi hensynsfulde rygere, som vel ikke altid er lige hensynsfulde, og på den anden side har man også nogle foreninger, som synes, at det her slet ikke går vidt nok.

Jeg er da glad for, at hr. Jørgen Winther som læge medgiver, at det er sundhedsskadeligt at ryge. Det er også sundhedsskadeligt at blive udsat for passiv rygning, men det er jo åbenbart ikke så sundhedsskadeligt, at man ved lov kan pålægge, at der laves en rygepolitik.

Jeg er blevet spurgt: Hvilke sanktioner er der? Så går jeg tilbage – jeg pålægger ikke nogen sanktioner – og ser, hvad der står i »Ansættelsesretten« af Ole Hasselbalch. Det er jo ganske almindelige regler, som enhver arbejdsplads laver på så mange andre områder, f.eks. hvordan man indretter sig med hensyn til alkohol. De regler overholder man selvfølgelig på arbejdspladsen, og gør man ikke det, er der vedtaget sanktioner.

Det her er ikke noget, der er lavet for røg, men rygning kommer med ind under det. Hvis man vedtager på en arbejdsplads, at sådan er reglerne, overholder man dem da selvfølgelig, ligesom man overholder de andre regler, man har. Det er altså ikke rigtigt, at dette er noget, man har taget op og lavet specielle sanktioner for. Det er de almindelige regler, som man har inden for DSB og på flere andre arbejdspladser, der går ud på, at er man blevet enig om noget, så overholder man det, og gør man ikke det, så følger der sanktioner. Det her kommer bare med ind under det.